

AVE MARIA

SLOVENSKI
nabozni list
za jugoslovanske
izseljenike
v Ameriki.

Izhaja začetkom vsakega
meseca,

Izdaja
AVE MARIA PUBL. CO.
21 NASSAU AVENUE
Brooklyn, N. Y.

Nadol 12 denov in naročnino je
"AVE MARIA"
21 NASSAU AVENUE
BROOKLYN, N. Y.

Stane: za Ameriko celo leto \$1.
Za Evropo \$1.25.

Subscription price \$1 for year.
For Europe \$1.25.

Entered as Second Class Matter October 17, 1912, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under Act of March 3, 1879.

Za vse naše dobrotnike in podpornike se bere vsako nedeljo jedna sveta
maša in za vse naročnike Ave Maria vsaki prvi petek v mesecu.

DOBRA ZVEZA

je najboljša in poglavitna stvar v denarnem prometu in take
dobre zveze ima tvrdka

Frank Sakser

Za denarne pošiljatve je v zvezi z C. KR. POŠTNO HRANILNICO NA
DUNAJU.

Za nakaznice: LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA.

Za hranilne vloge: LJUBLJANSKA MESTNA HRANILNICA in mnogo
drugih slovenskih hranilnic in posojilnic.

Pošilja denar potom pošte, po zanesljivih bankah kakor tudi brzojavno
bodi si v katerokoli mesto na svetu, brzo, sigurno in po najnižjih cenah, kate-
re so vsak dan v edinom slovenskom dnevniku "Glas Naroda" priobčene.

Sprejema čeke in denarje iz vseh držav in jih premenja vedno po dnevnem kurzu.

GLAVNI URAD:

FRANK SAKSER

82 CORTLAND STREET

NEW YORK, N. Y.

PODRUŽNICA:

6104 ST. CLAIR AVENUE, N. E.

CLEVELAND, OHIO.

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA**IN POGREBNI ZAVOD**

SVOJI K SVOJIM!

Razdeljena v dva dela in v polni meri z nafinejšimi pripravami
preskrbljena! Trgovina za nakup pohištva, orodja, premog,
posode, barve, stekla in drugo. Pogrebni zavod je z najfinej-
šimi pripravami preskrbljen. Mi preskrbujemo najlepše spre-
vode v zadovoljnost ljudi, zakar imamo brez števila zahval. Za
vsaki slučaj imamo dve ambulance in fine kočije. Trgovina od-
prta noč i dan. Se priporočam vsem Slovencem in slov. društvom

SVOJI K SVOJIM!

Tel. Princeton 1381
Bell East 1881

A. GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK
6127 ST. CLAIR AVENUE

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

NOREC JE REKEL

K.

„Norec je rekel v svojem sreč: Boga ni!“ poje psalmist. Resnica, da je Bog, je s tako velikimi črkami zapisana jasno in razločno v celi naravi, v vesoljnem stvarstvu, v človeku samem, da trdi David, da mora biti norec, kdor pravi, da ni Boga.

In vendar je takih „norcev“ dandanes povsodi silno veliko.

Žalibog, tudi med našimi rojaki po Ameriki se širi brezverstvo, kar je zasluga protiverskih listov, ki so si postavili v nalogo oropati vsa slovenska sreča vere, zaslepiti rojake, da bi ne videli te velike resnice, da bi jim zmešali pamet tako, da bi postali „norec“, ki bi govorili v svojem sreč: „Boga ni!“

Vspeh te ustudne gonje ni majhen. Koliko naših milih slovenskih trpinov je prišlo kot izgnancev iz svoje domovine sem v Ameriko iskat sreče. Prišli so, ali so pa našli srečo? Ti listi in brezverni tovariši so jim vzeli vero v Boga, s tem so jim pa vzeli podlago poštenega, človeka vrednega življenja in tudi sreče. Danes so taki nesrečne propalnice in pijanci.

„Boga ni!“ trdijo in pišejo. Toda dokaze?

Ako količkaj razumen človek, ki ima le zdrav razum bere njihove članke, bere te „dokaze“ za njih trditve, začuditi se

mora, kako je mogoče, da se najde v dvajsetem stoletju med nami Slovenci, ki nismo več tako neizobraženi, tako zabiti, ljudi, ki tako brozgo bero, in še drago plačujejo z visoko naročnino.

Vendar pa Boga ne zanikujejo samo naše propalnice, imamo tudi med učenejšimi možmi, med boljšimi, izobraznejšimi krogi može, ki isto trdijo. Ostane pa vendar skoraj tri tisoč let stari izrek Davidov: „Norec je rekel...“

1. Kdo sem? Kaj sem? Od kod sem? Zakaj sem na svetu? Od kod je svet?

Bil je neki dan v mojem življenju, ko sem se naenkrat kot mali deček petih in pol leta zavedel, da sem. Pogledal sem sebe, pogledal okrog sebe, lepi svet in nasproti se mi je zasmajalo zlato solnce, krasna narava. Nisem pa vedel, kako sem prišel, od kod sem, koliko časa sem že na svetu, koliko časa je že ta svet pred menoj, i. t. d.

Takoj takrat se mi je vzbudilo tudi vprašanje, od kod pa sem? Kaj sem? Od kod je ta svet? Takoj takrat sem z otroškimi nepopolnimi vprašanji vpraševal svojo mamico, da bi mi pojasnila vsa ta vprašanja. In pokazala mi je s prstom, proti nebu in mi povedala: „Bog je vstvaril vse! Bog je tudi tebe vstvaril.“

Da, v svoji naravi že nosi človek neko čudno hrepenenje, neko žejo po resnici. Njegove oči se vpirajo v to stvarstvo in skušajo prodreti v njegovo bistvo, njegove vzroke, njegov začetek in njegov namen.

In to hrepenenje po resnici, zlasti po glavni resnici vseh resnic, ki je podlaga vsega bivanja našega, našega življenja in stremjenja, naše sreče in resnice, namreč ali je Bog, ali ga ni, to hrepenenje je v vsakem razumnem srcu, v vsaki razviti pameti, pa naj je to izobražen učenjak, ali pa prepost delavec, ali izobražen Amerikaneec ali pa na pol divji zamorček v Afriki.

To vprašanje se tako ozko tika vsakemu človeka, njegovega življenja in bivanja, da je zanj poglavitno vprašanje, da nihče modro ne more reči: "Kaj meni mar, ali je Bog ali ne!"

Kaj sem? Ako je Bog, tedaj sem njegova stvar, tedaj me je on vstvaril, tedaj mu moram služiti, ker sem zanj vstvarjen. Ako ni Boga, tedaj živim lahko, kakor hočem. Ako pa je Bog, živeti moram samo tako, kakor mi on ukazuje.

Zato pa je podoben norec, ki ne išče te resnice, in je norec, ki je išče tako površno, da mora reči, Boga ni!

Ko je krvoločni trinog Antijoh mučil sedem makabejskih bratov, je pri najmlajšemu rekel materi: "Mati, reši si vsaj tega najmlajšega. Pregovori ga, da bo de prelomil vašo postavo." Mati se je sklonila k najmlajšemu sinu, mu pokazala s prstom proti nebu in rekla: "Sin moj, glej nebo in zemljo, katero je Bog ustvaril..." In mu je prigovarjala naj ostane stano viten do konca. In res je mladenič umrl mučeniške smrti, kakor njegovi bratje.

Da, človek, ako hočeš spoznati svoje bistvo, svoje življenje, kdo si, od kod si, ako hočeš odgovora na to vprašanje, ali je Bog, ali ga ni, poglej nebo in zemljo, poglej vesoljno stvarstvo, to solnce, ki te ogreva, mesec, neprešteto množico zvezdic, te krasne rastline, živali, te prirodne sile in moči, poglej okrog sebe in cela narava ti bode zakričala glasno nasproti: Bog je! Bog mora biti! Kamor koli se

ozreš, ali po noči v jasno nebo, ali v spomladno naravo, povsodi bodeš videl napisano z velikimi črkami resnico: Bog je! Bog je!

Raziskovalci zemlje nam poročajo o narodih, katere so našli na svetu, ki so bili na jako nizki stopinji omike. Bili so na pol divjaki. Ničesar niso vedeli. O vsem so imeli zmešane pojme, toda enega naroda še nismo našli, ki bi ne spoznal te resnice, ki bi ne razumel glasu narave, ki bi ne znal čitati iz knjige stvarstva resnice: Bog je!

Norec je rekel: Boga ni! Če so ti narodi, na tako nizki stopinji omike, mogli spoznati, da je Bog, zato mora biti "norec", človek brez razuma oni, ki more trditi, da ni Boga. Človek s zdravim razumom je nemogoče, da bi ne videl in ne spoznal te resnice.

V naslednjem nimamo namena dokazovati kak verski nauk iz verskega stališča, iz sv. pisma i. t. d. Najti želimo samo resnico, ali je Bog, ali ga ni.

Milijoni so, ki trdijo: Boga ni!

Ko ti premišljajo svet in stvarstvo, trdijo, da se je svet sam naredil, da se vse na svetu samo po sebi naredi, da vse naredi narava i. t. d.

So pa zopet drugi milijoni, ki pa pravijo: Bog je!

Ti govore, da je svet in celo stvarstvo delo božje, da je Bog vse to vstvaril, da vse vodi in ohranjuje.

Kje je toraj resnica?

Vzemimo, da je res, da ni Boga! Tedaj pa treba odgovoriti na vprašanje, od kod pa je svet?

Brezveree odgovori: Svet se je razvil sam iz sebe in sam po sebi! Iz neke prvotne tvarine se je tekom milijon let razvilo vse, nebo in zemlja, rastline in živali in tudi človek.

Dobro!

Toda takoj dalje vprašamo:

1. Od kod pa je bila ta "prvotna tvarina", iz katere se je razvil celi svet?

2. Ako se je vse razvilo iz prvotne tvarine, kako in zakaj se je ta prvotna tvarina začela razvijati. Zakaj se ni začela

razvijati že milijon let preje, predno se je začela?

Vse se giblje na svetu. Solnce, mesec, zvezde, zemlja, vse se vrti. Kdo jih je pa zavrtel?

3. Vse v naravi vidim, da se vrši po železnih postavah, katerim je celo stvarstvo pokorno. Samica pridno skrbi za svoje mladiče, dokler so nezmožni si sami poiskati hrane. V jeseni ptiči odlete v južne

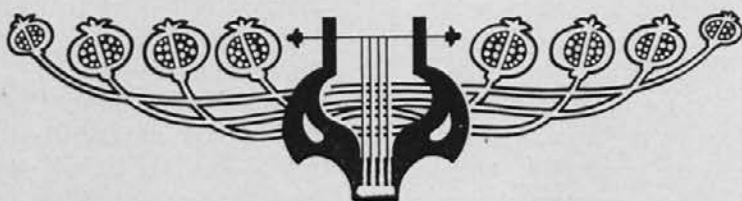
kraje. Kdo jim pokaže pot? Kdo jim pove, da prihaja zima? Kdo je dal naravi, stvarstvu te postave, da jih morajo ubogati.

4. Kako je nastalo življenje? Ali je narava sama naredila prvo živo bitje?

5. Kje je človek dobil svoj razum?

6. Kako so nastali človeški čuti, vid, čut, sluh, vonj?

7. Ali bode svet večno stal?

EUKRATIDA.

K.

(Dalje.)

2. Britko razočaranje.

"Krasen mladenič, ta Lupercij! Človek ga mora spoštovati in ga vzljubiti, ako le za malo časa pride z njim v dotiko. Nekaj posebnega res za naš čas ko je mladina, zlasti možka tolikanj pokvarjena". Tako je govoril skrbni Oteomero pri zajuterku bolj zase, kakor za Eukratido, ki je sedela njemu nasproti.

"Da, zares plemenit mladenič! Tudi meni ugaja. Spoštujem ga, kakor nobenega drugega mladeniča, kar jih poznam."

Oteomero vzdihne nalahko in pogleda proti svoji tolikanj ljubljene hčeri. Vtem samem pogledu je bilo pa toliko veselja in srčne sreče, ob enem pa tudi hvaležne ljubezni, kolikor je je zmožno le plemenito očetovo srce ki misli, da je doseglo vrhunce sreče ljubljenega otroka.

"Eukratida, da, kakor vstvarjen je za te! Že sinoči sem ti omenil, kako srčno te želim videti preskrbljeno ob strani tako plemenitega mladeniča.

"Toda, oče . . . !"

"Ne ugovarjaj, dete moje!" Seže oče hitro v besedo, svest si svoje zmage." Ne ugovarjaj. Sinoči si mi omenila, da si si

izbrala ženina. Toda prepričan sem, da ta ženin ni nihče drugi, kakor naš Lupercij! Saj sem opazil sinoči, kako si mu bila naklonjena in kako zelo z njim prijazna!"

"Da! Res je! Lupercija visoko čislam radi njegove plemenitosti in močnatosti. Vendar, oče"

"Dete moje, ne poderi krasne stavbe sreče, katero ti hoče sezidati tvoj oče. Le pomisli preje, predno se odločiš. Dobro premisli in poslušaj tudi svet svojega starega očeta."

Oče moj, vi veste, kako vas ljubim! Vi veste, kako mi je bila sveta do sedaj ne le vsaka vaša zapoved, temveč tudi vsaka vaša želja."

"Da, dete! Naj te bogovi obdare z obilno srečo in dolgim življenjem za tvojo ljubezen in pokorščino."

"In vedno sem pripravljena delati tudi v prihodnje tako. Vendar, oče, te želje Vam pa ne morem spolniti."

"Saj ne mislim, da bi se odločila takoj danes. Lupercij mora tako odpotovati v Rim, najbrže za več mesecev. Med tem si pa lahko premisliš. Sicer pa tu ni treba velikega premišljevanja."

"Da, oče! Meni ni treba premišljevanja. Odločena sem in sicer odločena za trdno."

"Ti si izbrala že drugega? Ali bi ne hotela povedati, kdo je ta?"

"Že sinoči sem vas prosila, da mi dovolite za sedaj ohraniti to skrivnost še za se!"

"In vendar, Eukratida, ne muči svojega očeta z negotovostjo. Čas je, da se cela stvar uredi in zato, prosim te, povej odkrito."

Lahna rdečica je oblila snežnobelo lice zalega dekleta in velika razburjenost se je pokazala na obrazu.

"Oče, prosim, naj molčim. Bojim se vas žaliti! Novica vas bo pretresla."

Oteomero pogleda prestrašen v obraz svoje hčere. Rdečica ne njenem obrazu in razburjenost ga je prestrašila.

"Sedaj pa moraš povedati! Ta negotovost bi bila za me strašna."

Silovit boj se je vnel v duši plemenitega dekleta. Kako bode užaljeno dobro očetovo sree, ko zve resnico. Ali naj se še nadalje upira povedati? Ne! Vzdih k Bogu, kratka molitvica in — zmaga je bila dobljena. Iz boječe devotke je v trenutku postala odločna žena.

"Oče! Težko mi je povedati in raniti vam srce. Ker pa hočete, povem vam resnico: Jaz se nikdar ne bodem možila."

"Kaj? Nikdar se ne misliš omožiti? vpraša začuden Oteomero.

"Ne! Nikdar!"

Glas Eukratidin je bil odločen, vendar spoštljiv. Pogledala je očetu v oči, ki jo je gledal nepremično. Proseče je spregovoril:

"Eukratida, nikar!" Hčerka je razumela ta pogled in skelelo jo je v dnu duše. Nehote je vstala in šla k očetu in se ga oklenila okrog vratu. "Oče, sklenila sem, da se nikdar ne bodem omožila. Toda ne bojte se za me. Obljubila sem zvestobo velikemu ženinu, ki edini zamore osrečiti človeško sree."

"Eukratida, ne razumem te!"

"Hočem biti odkritosrčna. Oče, jaz sem — kristijana!"

Kakor bi gad pičil Oteomera, tako je odskočil s stola in od hčere ter zkrilal: "Nesrečnica!"

"Oče . . . !"

"Nesrečni otrok!" in prijel se je za glavo in razburjen hodil po sobi gori in doli. "Nesrečnica! Moj otrok, pa kristijana! Pristašinja te neumne in proklete sekate nazarejcev? Ne, ne! Tega ne prenesem!"

Hropel je, kakor ranjena zver. Slednjič premaga očetovska ljubezen sovraštvo do kristjanov, sede k oknu in zajoka. Kakor lešniki debele solze so mu kapale iz oči.

Solze so polile tudi Eukratido in pokleknila je očetu k nogam.

"Oče moj, odpustite!"

"Proč! Proč od mene! Proč iz hiše. Moja hiša je oskrunjena s to kletjo zalego! Moj otrok — pa kristijana! Otrok senatorja Oteomera, zvestega pristaša bogov in države pa je ud te preganjane "zalege".

"Proč! Proč!" in pahnil jo je od sebe in zbežal iz sobe, kakor besen.

"O Bog, težka je ta žrtev! Vendar ti si umrl na križu za me. Tudi jaz hočem piti kelih trpljenja!"

Eukratida si je obrisala solze, pokleknila na obe kolena, vzdignila objokane oči proti nebu in goreče molila za spreobrnjenje očetovo. "O Jezus, daj milost luči še mojemu očetu!"

"Eukratida, bodi junaška!" ogovorila jo je stara sužnja stopivši pred njo. "Čula sem vse! Uboga Eukratida!"

"Faustina, podvojimo molitve za izpreobrnjenje še mojemu očetu. Povej vsem v hiši, naj združijo svoje molitve z mojimi molitvami v ta namen. Gospod Jezus, vse žrtvujem, vse dam, samo izpreobrni mi tolikanj ljubljenega očeta!"

"Nocoj imamo službo božjo v vrtni hišici pri nas. Prosi škofa Valerijana, naj se ga spominja pri sv. daritvi."

"Ali je vse pripravljeno?"

"Vse."

"Gospod Jezus, vzemi mi vse, samo daj mi očeta!"

NOVA POSKUŠNJA.

Razburjen je odšel stari Oteomero iz hiše na prostorni vrt. Temni pogled, lahna rdečica na obrazu, hitra hoja je pričala o velikem dušnem viharju, ki divja v očetovem sreću.

"Moja hči — kristjana."

"Moja hči, — moja Eukratida, luč mojih oči, pa pristašinja te klete sekte?"

"Moja hči, hči senatorja Oteomera, pa se je dala tako preslepiti!"

Te misli so mu rojile po glavi.

Kako se je trudil, da bi vzgojil svojo hčer strogo po naukih in šegah tedanjih rimskih velikašev. Kako si je zlasti prizadeval veepiti spoštovanje do rimskih bogov in boginj, dasi sam ni veroval vanje. Vendar njegova navdušena ljubezen do države, njegov prirojen ponos kot Rimljan, kot rimski senator sta videla rešitev in obstoj države edino v veri očetov, v bogovih in boginjah ali bolje v praznovanju državnih patrijotičnih praznikov, ki so se z velikauskimi zunanjimi slavnostmi praznovali.

Kaj čuda toraj, da je smrtno sovražil kristjane, ker je videl v njih največje sovražnike rimske države. Ko se je razgovarjal o razmerah v državi z raznimi velikaši, ki so ga pogosto obiskovali in vpraševali za svet, je pogosto prigovarjal nato, naj se izdajo prej ko prej nove stroge postavbe proti kristjanom.

In sedaj je pa njegova lastna hči kristjana!

Prijel se je z glavo in begal sem ter tje po peščenih stezi ob morju kakor na pol besen.

"Umreti mora, kdor jo je zapeljal v to norost!" je večkrat na pol glasno zamrmral in stisnil pest.

In omožiti se noče! Vsi lepi zlati načrti, vsi njegovi vzori, katere je tako marljivo gojil v svojem srcu dolga leta so ali vničeni, ali pa vsaj v nevarnosti. Njegova lastna hči naj bo umorjena s strašnimi mukami kot kristjana? In on, senator Oteomero naj bode priča tega?

Vse je vrelo v njem, vse kipelo. Pesti so se stiskale nehote. Maščeval bi se, ko bi se imel nad kom. Z enim mahlejem bi presek al onega, ki je zapeljal Eukratido v to "neumnost", ko bi le vedel, kdo je bil to!

Morda se bode pa dalo še popraviti! Mogoče se bode dala Eukratida pregovoriti, da se odpove tej sramoti.

Toda poznal je kristjane še izza prejšnjih preganjanj, poznal njih neupogljivo

odločnost in nevstrašeno srčnost. Vse muke rimske krutosti jih niso ostrašile.

In Eukratida, njegova hči, ali bo ona drugačna? Čutil je, da upa zaman. Počasi se mu je prvo razburjenje polegalo. Začel je hoditi počasneje. Slednjič smrtno utrujen sede na klopico in si zakrije glavo v svojo roke. Globoko sklonjen se zatopi v težke misli. Razburjenje se je polegalo, treznost se je vračala. Takrat je pa začutilo očetovo ljubeče srce globoko srčno rano, katero mu je urezalo to razodetje. Globok vzdih se je izvil iz obupnih prs in potok solz se je vлил iz oči po velikih licih. On, ki je v številnih bitkah nevstrašeno gledal smrti v oči, ki ni vedel, kaj je strah, kaj je solza — joka.

Dolgo je sedel tako in njegove solze so vlačile beli morski pesek, ko ga vzdramijo koraki.

Hitro si obriše solze, da bi ga prišlec ne videl jokati.

"Salve, Oteomero carissime", zakliče mladeniški glas, in Lupercij in Oteomero sta si segla v roke.

"Objokane oči imaš? Kaj se je zgodilo?" vpraša prestrašeno Lupercij.

"Posim te, ne vprašaj! Naj trpin sam!" odgovori mrzlo Oteomero.

"Naj trpiš sam? Kaj misliš s tem? Zadeva tudi mene tvoja žalost?"

"Prosim te, ne govori dalje!"

"Jasnosti hočem! Prosim te, ako se tika tudi mene, ljubša mi je še strašnejša gotovost, nego ta negotovost," prosil je mladenič vidno razburjen.

"Saj zvedeti itak moraš. Povem ti! — Ti ljubiš Eukratido?"

"Oteomero, kakor punčico svojega očesa, in ne bodem miroval, dokler je ne dobim!"

"Lupercij, pomilujem te! Ne misli več na njo!"

"Pri Jupitru, Oteomero, govori hitro! Kaj se je zgodilo?"

"Kristjana je!"

"Kristjana? Eukratida, tvoja hči kristjana?" Mladenicu se stemni pred očmi, kakor sredi temne noči. Zavest ga zapušča. Prijeti se mora za klop, na katero je počasi sedel.

"Eukratida — kristjana?!"

Kot smrtno ranjen lev je hropel jeze in razburjenja.

"Eukratida, moja nebeška Eukratida — kristjana?"

"Ne! to ni mogoče! Oteomero, ti se varaš!"

Lupercij je naenkrat vstal in stopil prav tik pred Oteomero, kakor bi hotel s svojo odločnostjo britko resnico storiti neresnično. "Ne, ne! Eukratida je preplemenita, kakor da bi mogla v to podlo in sramotno vero".

"Dali bogovi, blagi Lupercij, da bi to ne bilo res. Toda zaman! Eukratida je kristjana!"

"Ne, ne! Ne morem vrjeti!"

"Danes zjutraj sva govorila ravno o tebi. Ti veš, kako srčno želim videti Eukratido srečno pod tvojim plemenitim varstvom, kot tvojo ženo, predno zatisnem svoje stare oči."

"Hvala ti, blagi Oteomero!"

"Ko sem ji prigovarjal, da bi se poročila s teboj, tedaj mi je pa priznala to britko resnico. Bil sem tako razburjen, da sem odhitel na vrt in tu me vidiš. O Lupercij! Kako me boli srce!"

In potok solz se iznova vlije po očetovem licu.

"O kako sem nesrečen! Moj otrok, moj edini otrok, moja blaga Eukratida, mi je to naredila!"

Lupercij ni poznal solze! Toda, ko je videl te vroče solze, ko je čutil tudi sam težo svoje nesreče, ni se mogel premagati.

"Eukratida — kristjana!" vzdihne in številne solze zalijejo tudi njegova mlada lica.

"Vendar čemu žalovanje!" pravi po kratkem molku. "Saj še ni vse izgubljeno. Pojdiva k nji. Morda se bode dala pregovoriti, da odstopi."

"Morda! Toda bojim se . . ."

"Nič, pojdiva takoj k nji."

Oba si obrišeta solzne oči in molče korakata proti palači.

Kakor bi ničesar ne bilo, priteče jima iz hiše nasproti Eukratida, kakor po navadi.

"Salve amice!" pozdravljala je Lupercija, kakor vedno.

Toda takoj je videla, da tudi on ve za

britko resnico. Tudi njo je zbolelo globoko doli v srcu, kajti ona je ljubila Lupercija. Njegova plemenitost ga ji je naredila ljubljenim, da bi se kar nič ne premišljala stopiti v zakon, ko bi ne darovala svoje ljubezni Onemu, ki je ženin vseh čistih duš.

"Eukratida, resno besedo bi rada s teboj govorila", nagovori jo Lupercij. "Ali hočeš iti za nama v sobo?"

"Prav rada!"

Boj se začinja, si je mislila. In vzdihnila je k Bogu za pomoč in srčnost.

"Mila Eukratida, kaj čujem o tebi?" spregovori Lupercij z besedami, ki so pričale o globoki ljubezni, ki plamti v njegovem plemenitem srcu do nje.

"Kaj misliš s temi besedami?" vpraša mirno Eukratida.

"Kaj mislim? Eukratida, ali si res kristjana?"

"Lupercij! . . ."

"Ne reci takoj 'da'. Prosim te! Pogledj tu na velo obličje starega očeta! Pogledj tu na me, svojega prijatelja, ki te ljubi s celo dušo! Obehi življenje in prihodnost imaš ti v rokah! Samo eno besedico, kratki 'da' in uničila si naju oba! Prosim te toraj, pomisli preje, predno odgovoriš."

Lahna rdečica zalije krasno lice dekleta. Njeno plemenito srce je čutilo z obema, zlasti pogled na globoko užaljen obraz očeta jo je presunil, da se ji je srce krčilo bolesti. Kaj naj reče? Hud boj se je vnel v srcu. Vendar se je takoj zavedla. Takoj je premagala razburjenje in odgovorila mirno:

"Oče moj! Vi veste, da vas ljubim, kolikor le otrok more ljubiti svojega očeta. Veste tudi, da sem vam bila ubogljiv otrok do sedaj, da sem vse storila, da sem vam sladila življenje z vročo detinsko ljubeznijo. In vse sem pripravljena žrtvovati za vas tudi v prihodnje. Toda, Boga moramo bolj poslušati in bolj ljubiti, kot vse drugo na svetu. Da, kristjana sem po božji milosti." Eukratida poklekne, sklene roki, dvigne oči proti nebu in britko zajoče: "Da, kristijana sem, hvala bodi Bogu za to milost in prosim te, o Bog, daj to milost tudi mojemu očetu!"

"Proč! Proč od mene! nehvaležen o-

trok", zakriči razjarjen Oteomero in že jo misli pahnuti od sebe, ko ga Lupercij postreže.

"Oteomero! Ne razburjaj se! Še ni vse zgubljeno. Daj ji časa!"

"Lupercij, pusti me!" reče mirno Eukratida. — "Ne! Ni mi treba časa. Povem vama, da sem z milostjo božjo kristjana in da kot taka želim tudi umreti. In ako me milost božja spozna za vredno mučeniške sreče, pripravljena sem prelitati tudi kri."

"Nesrečnica, kako si zaslepljena! Eukratida, pomisli, kaj se to pravi, biti kristjana, pristašinja naj bolj klete in najbolj zaničevane vere, kolikor jih svet pozna. Moliti križanega Juda, jesti otročje meso, počenjati nesramnosti, kar se trdi o kristjanih, ali ni to sramotno za naš čas, sramota za izobraženega človeka? Eukratida, pomisli!"

"Lupercij! Pomislila sem in vedela sem, kaj sem storila in pripravljena sem na vse."

"Tudi na mučeniško smrt?"

"Ako me bode Bog podpiral, tudi."

"Vsaj na svoj stan pomisli! Pomisli na svojo rodovino!"

"Bog mi je več, kot vse!"

"Dam ti tri dni odloga, da se premisliš", reče osorno Oteomero. Po treh dneh hočem imeti odločen odgovor. Toda premisli, kaj delaš!" Razjarjen odide ven na vrt.

Lupercij jo prime za obe roke in jo hoče pritiskati k sebi. "Mila moja Eukratida. Pomisli na me!" Poklekne pred njo in je gleda v obraz. "Poglej me tu! Povem ti, da je življenje moje brez tebe uničeno, uničeno za vedno. Ljubim te! Eukratida, naj se ti smili mladi človek, ki te ljubi, ki želi dobro tebi in sebi. Ne uniči ga! Prosim te!"

"Lupercij, tudi jaz te čislam. Toda sreče sem dala drugemu. Obljubila sem mu zvestobo do smrti. Obljubila sem mu, da se nikdar ne bom omožila." Med tem dvigne Lupercija, povzdigne oči proti nebu in kakor poveličana govori: "O kako sem srečna, da sem našla Tebe, nebeški moj ženin! O, kako je srečen človek, ki ljubi Tebe, edino Tebe! O, Lupercij, ko bi ti poznal to vero, ko bi ti poznal Jezusa."

Kakor očaran je Lupercij zrl v ta nebeško lep obraz. Kakor bi ga obšla neka groza. Zdelo se mu je, da ima pred seboj neko višje bitje, ne človeka.

"Eukratida, in vendar toliko sramotnega pripovedujejo o kristjanih."

"Da, veliko sramotnih spisov so že izdali proti kristjanom. Toda, Lupercij, meni verjemi, da je vse to laž in potvara resnice."

"In potem pomisli, kako so naši božanstveni cesarji že morili te kristjane. In pravkar pričakujem novih ukazov proti njim."

"Lupercij, ti si bil vedno plemenit mladenci in pravi Rimljan. Ali moreš odobravati tako kruto moritev toliko nedolžnih žrtev, ki niso nikomur nič žalega storili, samo radi njih vere? Zato, ker se jim gnjusijo pravljice o rimskih bogovih in boginjah, ker se jim studijo orgije, katere počenja narod na njih praznike? Ali se ti ne studi moritev boječih deklet, starčkov in starij radi vere?"

"Eukratida, ti pozabljaš, da so kristjani najnevarnejši sovražniki države!"

"Najvernejši državljani so kristjani! Ali ni zgodovina tristo let to pokazala? Kolikor bolj so jih morili, toliko zvesteje so jim služili!"

"In vendar, Eukratida, pomisli, da to prepovedujejo naši božanski cesarji!"

"Ali more cesar ukazati kaj, kar je zoper mojo vest, kar je zoper Boga? Ne! Ne more! In ako ukaže, mu moram jaz odgovoriti, da moram Boga bolj poslušati, kot njega."

"Saj se bodeš še premislila!?"

"Lupercij, nikoli! In če bi bilo treba prav tu umreti. Srce me boli, ko vidim, kako to žali očeta, hudo mi je, da sem žalila tebe. Toda pomagati ne morem! Pripravljena sem na vse. Prosila bodem pa te milosti tudi za vaju."

"Prepričan sem, da te najdem že jutri drugih misli. Ave, Eukratida! moram oditi."

Težkih korakov in še težjega srea je Lupercij odšel. Dasi ni še izgubil popolnega upanja, da bi je ne pregovoril, se vendar ni mogel znebiti nekega čuta, češ vse je zastoj. (Dalje prih.)

ZA NJIM!

1. Marsikatero britko uro je preživel Materino Marijino Sree v treh letih Jezusovega učenja. Saj je šla zvesto za njim od mesta do mesta, od vasi do vasi, da bi tako niti najmanjše besedice Njegovih božjih nauk ne zamudila. Na tej poti je pa marsikdaj videla nehvaležnost proti Jezusu. Čula je zabavljice pismarjev in farizejev, skaterimi so hoteli zmanjšati vpljiv njegovega skrivnostnega nastopa.

Kako strašna je pa bila na veliki četrtek vest, ko so prestrašeni učenci pritežali z Oljske gore in prinesli strašno novico: Jezus je izdan, vjet in peljan pred sodišče. Juda Iškarijot ga je izdal!

S strahom so čakali celo noč kakega sporočila, kaj se je nadalje zgodilo. "Iz strahu pred Judi" se nihče ni upal iti ven, da bi tudi njega, kot prijatelja Jezusa ne prijeli, zaprli in obsodili.

Materino sree je takoj vedelo, kaj se bode, kaj se mora sedaj zgoditi z Jezusom. In v neizmerni boli je zajokalo.

Drugo jutro, veliki petek na vse zgodaj pa dobe strašno sporočilo od prijateljev, kaj se zgodilo z Jezusom: Obsojen je na smrt! Na smrt na križu! Strašna novica. Sedaj se pa mati ni več mogla premagati! Za Njim! Gnala jo je ljubezen in odhitela je z ženami k hiši Poncija Pilata, kjer se je imela potrditi sodba judovskega starešinstva. Velikanska množica ljudstva se je valila po mestnih ulicah, proti tej palači, ko se je bliskovito raznesla vest: "Jezus, veliki prerok, je obsojen na smrt in bo danes umorjen na Kalvariji."

Ko pride Marija pred palačo, je bila obsodba že potrjena in Jezus je bil odpeljan proti morišču.

O strašni trenutki za materino sree!

"Strašno! Strašno! Kaj se je zgodilo", govorijo ji sočutni prijatelji, ki jo srečavajo.

"Uboga mati!" jo tolaži drugi.

"Strašen križ so mu naložili in sam ga mora nesti", poročal je tretji.

Za njim! Za njim! Mati hoče deliti vse trpljenje, vso sramoto s Sinom! V teh strašnih urah Jezus ne sme biti sam, ne sme biti brez tolažbe!

Kako naj gre za Njim, ko gre za njim že tolika množica, da ji je nemogoče pretriti se do Jezusa.

Videti Ga hoče! Pomagati mu hoče nesti križ.

In odhitela je po stranskih ulicah naprej, da bi prehitela cel sprevod in tako našla primerno mesto, kjer bi se srečala.

Že blizu mestnih vrat najde na križišču vogal, kjer še ni bilo radovednih gledalcev. Tam se postavi in tam Ga hoče počakati. Solze ji lijo v potokih! Sree trepeče. Ali bo mogla prenesti pogled nanj, pogled svojega tolikanj ljubljenega Sina, na smrt obsojenega Jezusa?

Sprevod je tu. Truma razposajene mladine se drenja naprej in zbija neumestne šale. Za njimi pride oddelek vojaštva, ki varuje obsojenca pred druhaljo. In za njimi... oh groza!

Strašni pogled! Ali je to njen ljubi Jezus?

Žalostna Mati Božja (po Murillo).

Ves oblit s krvjo, glavo ovito s trnjem, ves umazan in opljuvan. Obleka umazana; na ramah pa nese težak križ, da omahuje pod njegovo težo. Rabelni gredo za njim z žebli in kladivi.

Tak omahuje počasi proti nji.

"O vsi, ki greste tod mimo, postojte in pogledjte, ali je kaka bolečina večja, kakor je moja!"

Ubogo materino sree!

Jezus je bil še malo korakov od nje. Ravno dvigne glavo in pogleda se vjame-ta. Mati in Sin si stojita v tako strašnem položaju nasproti!

"O žalosten spomin,
ko sreča Mater Sin!"

Glasno zakriči in plane k Njemu, da bi mu vzela križ in ga ona nesla mesto Nje-ga.

Vojaška straža jo neusmiljeno sune proč in Mati in Sin se zopet ločita. Mati se skoraj zgrudi na tla pod težo strašne srčne boli. Sin pa koraka dalje — dalje — v smrt! Strašno smrt na križu.

2. Človek! Krasen je zgled, katerega ti daje za dogodek iz življenja tvoje nebeške Matere Marije.

"Jaz sem luč sveta", govori. Njegov nauk je luč, ki nam razsvetljuje pot našega življenja, po kateri moramo hoditi, ako hočemo srečno živeti in srečno umreti...

Toda on je tudi "pot". Jaz sem pot resnice in življenja.

S svojim zgledom, s svojim življenjem nam je pa pokazal, kod moramo hoditi k večnemu življenju. Za njim moramo tudi mi! Za njim mora vsak človek!

Za njim po križevi poti? Da! "Kdor hoče iti za menoj, naj zataji samega sebe, naj vzame svoj križ na svoja ramena vsaki dan in naj hodi za menoj."

Da, kaj ne, življenje po veri je težko. Strma in trnjeva je pot poštenega krščanskega življenja, po kateri nas vodi naš

Gospod Jezus s svojimi nauki.

Kaj čuda, da milijoni odpadajo, da milijoni, ki so po sv. krstu nastopili to pot krščanskega življenja za Jezusom, omahujejo, omahnejo in se pogube.

Zato pa, ako hočeš z Marijo za Jezusom, da ga srečaš na cesti svojega življenja in najdeš mir srca in srečo življenja, treba ti je

1. Ljubezni do Jezusa. Ljubezen Materina je bila ta sila, ki jo je gnala za Njim po križevem potu.

2. Junaštva, da se ne strašiš ne zasmehovanja ošabnega sveta, ne zabavljanja svoji hudobnih prijateljev, temveč vkljub vsem oviram hitiš pogumno za Njim.

3. Odločnosti, da se krepko upreš vsem strastem, vsemu poželenju, da napoveš boj vsem oviram, ki te hočejo zadržati na tej cesti, da se ne strašiš ne truda, ne težav, katere zahteva potovanje po križevi cesti za Jezusom.

Koliko naših rojakov je bilo z Jezusom v stari domovini. Tam so bili verni, goreči v veri in v verskih dolžnostih, dokler ni prišla poskušnja, dokler ni bilo treba iti na križev pot. Ko so pa prišli med slabo tovaršijo, ko so tu čuli, da so slabi rojaki obsodili Jezusa na smrt, da ga nočejo, ga sramote, so ga pa tudi oni sramotno zapustili, in mu postali nezvesti. Ostati dober kristjan tudi v kljub malo zabavljicam, za to treba ljubezni, junaštva in odločnosti.

Človek, odločno za Jezusom! Pogledj svojo nebeško Mater! Ljubezen do Jezusa jo žene tudi po sramotni križevi poti.

Odločno in junaško za Jezusom tudi ti! Naj te tudi zasramujejo tvoji rojaki, prijatelji. Pride čas, ko bodo spoznali, kako so bili nespametni, ti pa pameten.

Ne boj se zaprek, težav, skušnjav i. t. d. s katerimi je združeno življenje z Jezusom. Žrtve treba!

Da, z Materjo junaško za Njim!

V boju zoper samega sebe.

P. Benigen Snoj, O. F. M.

Iz vseh teh izrekov spoznamo jasno, kako sv. Frančišek Saleški preganja malosrčnost, ker pobija naravnost njene vzroke. Zakaj izgubimo srčnost? Ali zaradi tega, ker se imamo za preslabe ali pa, ker ne poznamo božjega vsmiljenja, pogosto se pa zgodi z obeh vzrokov hkrati. To je mimogrede rečeno, nenavadna, pa kljub temu pogostna prikazen. Človek greši, ker je svojo slabost premalo cenil, vsmiljenje božje pa preveč. Po grehu pa se mu ta dva nazora izpremenita. Zavest lastne slabosti in sramote se poviša čezmerno in odene dušo v mrklo žalost in čemerikavo otožnost. In isti Bog, katerega je grešnik prej tako brez strahu razžalil, ker je predrzno upal v njegovo vsmiljenje, zdi se mu zdaj ko neizprosni sodnik in maščevavec. Z grehi obtežena duša se ga boji in se sramuje same sebe in ako se zdaj ne upre srčno proti temu pogubnima skušnjavama, se odpove strahopetno vsakemu prizadevanju za popboljšanje, namestu, da bi se iznebila spon greha, se jim še uda brez upora. To je malosrčnost: predaja volje, velost duše, katere strašna posledica je le prepogosto nespolnost do konca.

Naš sv. učenik se zato prizadeva, da odpravi ta dva poglavitna vzroka malosrčnosti z nasprotnimi razlogi. On skuša zveličanja željni duši dopovedati, da se poda na dolgo in težavno pot in da njena slabost nikakor ne zmore težav, ki jo čakajo na potu; hkrati jo pa tudi pouči, da premore vse v Njem, ki jo krepi in sicer tako po padcu kakor poprej. Opozarjajo na preusmiljeno sree božje, ki je vedno pripravljeno odpuščati, in na njegovo vsemogočno roko, katera nas kljub vsem viharjem skušnjav more ohraniti močne in stano-vitne.

Samota ima svoje skušnjave, svet svoje zabave, pa povsod bodimo veselega srea, ker je povsod božja pomoč zagotovljena njim, ki v Boga zaupajo ter jo ponižno in vdano prosijo. Ponovite vse dobre sklepe, ki ste jih storili za svoje popboljšanje. In četudi spoznate, da je vaše življenje še polno nepopolnosti, ne smete spustiti hre-

penenja po popboljšanju življenja, pri čemur pa imejte trdno zaupanje v pomoč božjo. Ostali boste vse življenje nepopolni in vedno boste imeli marsikaj, da zboljšate. Zato ne izgubite nikdar in nikoli poguma pri tem delu. Srčnost torej, in živite v miru! Ako bi katerikrat pri malenkostnih rečeh izgubili ravnodušnje, ali bi nas premagala lastna ljubezen ali kakšna druga strast, izročimo brzo svoje sree Bogu in ga ponižno, pa zaupno prosimo s psalmistom: "Vsmili se me Gospod, ker sem slab!" Nato vstanimo mirno in kakor poprej pokojno nadaljujmo svoje delo. Strun ne smemo raztrgati, ne jih odložiti, če so razglašene, marveč poiskati moramo, kje je napaka in potem jih bolj ali menj napnimo kaker to zahteva umetnost.

Toda gora krščanske popolnosti se ti vidi tako silno visoka! "O moj Bog, vzklikneš, kako bom mogla priti na to goro?"

Srčnost, Filoteja! One male čebelčice, ki so se ravno jele razvijati, ne morajo še letati na cvetje, še manj na bližnje griče in hribe, da bi brale med, a ko se nekaj časa hranijo z medom, ki so ga pripravile starejše čebele, jim polagoma zrastejo poruti in se tako utrdijo, da potem nabiraje med, obletavajo vso okolico. Res je, sedaj smo v pobožnosti še nerazvite čebelice, ne moremo še hiteti proti svojemu namenu, kateri ni nič menj nego vrhunec krščanske popolnosti. Ako se pa začnemo razvijati v dobrih željah in sklepih, se bodo kmalu prikazale perutke. Do takrat pa se hranimo z medom toliko naukov, katere so nam zapustili naši pobožni predniki, pa prosimo Boga, da nam naj da peruti kakor golobom, da bomo mogli ne le v tem življenju letati po višavah krščanske popolnosti, marveč tudi počivati v večnosti prihodnjega življenja.

Nikdar ne bomo dovršili svojega popboljšanja in vedno moramo začenjati vnovič s pripravnim sream. "Ko človek dovrši, tedaj začinja, pravi sv. pismo. Kar smo dosedaj storili je bilo dobro, kar pa zdaj začnemo, bo boljše. In ko bomo to dovršili, bomo pričeli z drugim še z boljšim in po-

tem zopet kaj drugega, dokler ne zapustimo tega sveta in ne pričnemo novega življenja, katero ne bo imelo nobenega konca. Povejte zdaj ali naj jokamo, ker imamo vedno dosti dela s svojo dušo, ali ne velike več, da se osrečujemo in zmirom napredujemo, ker itak ne smemo nikdar mirovati? Ne bomo se li slednjič trdno odločili, da iztrebimo iz svojega srca vse, kar je še v njem nevarnega rabeči dvorezni meč, kakor pravi apostol Pavel: "Ki seže do ločitve duše in duha, tudi sklepov in mozga?"

Pravite, "kako zelo sem nepopolen!" Mogoče! Vender raditega ne smete izgubiti poguma in ne misliti, da boste mogli živeti brez nepopolnosti. To ni mogoče, dokler ste na tem svetu. Zadosti je, da jih ne ljubite in ne pustite, da bi se one vkořenile v vašem srcu, to je, da ne storite takih napak s premislekom in da nočete v njih ostati. In ker vas to nezadeva, bodite mirni in se ne hudajte zaradi takih nepopolnosti, tudi ne zavoljo popolnosti po kateri tako hrepenite. Zadosti bo, ako jo boste dosegli pri svoji smrti. Ne bodite torej

tako boječi, temveč hodite vedno srčno in veselo po potu zveličanja. Vera vam nudi orožje in varno zavetje tako, da vam nobena reč ne more škodovati.

Srčna torej in potrpežljiva moraš biti pri tem početju namreč pri očiščevanju duše, o Filoteja. Oh, kako usmiljenja vredne so duše, katere se začnejo vznemirjati in zgubljati pogum, katerih srce se že skoro dá premagati skušnjavi, da bi vse popustile in se povrnilo k prejšnjemu življenju, ako vidijo, da so mnogim nepopolnostim vdane še potem, ko so se nekaj mesecev vadile v pobožnosti!

V tem dušnem boju moramo sicer večsih ranjeni biti, da se vadimo v ponižnosti; premaganih pa se ne moremo nikoli imenovati, razen takrat, kadar smo zgubili ali življenje ali pa pogum. Dušnega življenja nam pa nepopolnosti in odpustljivi grehi ne morejo vzeti. Zato kličimo tudi mi z Davidom: "Reši me, o Gospod, boječnosti in malosrčnosti!" To je za nas srečen pogoj v tej vojski, da vselej zmagamo, če se le hočemo vojskovati.

Dalje prih.

POVEST PROLETARCA.

Preverski.

(Dalje.)

Šesti dan so prišli po malo Anico in jo odnesli v bližno sirotišnico. Nace je uvidel, da sam ni zmožen skrbeti za sestro, se je vdal v svojo usodo. Vendar mu je bilo zelo bridko pri srcu, ko so ločili od njega še drugo ljubljeno bitje na eden in isti dan. Trdno je držal ljubljeno sestro v naročju, poljubljal jo to drago lice. In ko so jo odnesli, pade v naslonjač in se bitko razjoka. Čutil je, kako je ostal sam na svetu, tako sam . . .

Nastopil je večerni mrak in za tem črna noč. — Deček je bil sam, čisto sam v samotni koči. Vsaki kot temne in zaduhle izbe mu je risal v dušo temno in neznano prihodnost. Tisoči misli in načrtov so kakor valovi morja hiteli eden za drugim. Vendar njegova duša ni našla nobenega izhoda iz bitke sedanosti. Le ena misel je prevladala njegovo otroško modrost: "Ven, ven! V svet! Z delom si hočem služiti vsakdanji kruh, hočem biti dober človek in skrbeti za svojo ubogo sestro".

Moči so mu pešale in težko utrujen od žalosti zaspi trdno spanje. — — —

Tako ga drugo jutro najde policijski uradnik, ki je imel povelje, spraviti tudi njega v sirotišnico za dečke.

Ko ga je stražnik ne ravno ljubeznjivo potresel za ramo, se vzdrami.

"Kam naj grem?" vpraša s tresočim glasom.

"Tukaj ne moreš ostati", odvrne uradnik, "in nekaj se moraš učiti. Dobro bode preskrbljeno za te".

"Me vendar ne boste zaprli?" zakriči prestrašeno deček.

Stražnik se nasmeje.

"Zaradi dveh žemelj katere si ukradel, te ne bomo zapirali. Mi hočemo, da postaneš pošten človek. Lahko si vesel, da tako očetovsko skrb naša oblast za te."

Kaj je preostalo Nacetu družega, kakor vdati se v svojo usodo in iti s stražnikom. Oblačiti se mu ni bilo treba, ker je bil še v večerajšnji obleki. Sledil je rad ali nerad

stražniku do bližnjega kolodvora. Vstopila sta na vlak. Nikdar se še ni vozil na vlak, le od daleč je gledal mnogokrat dolgo železno kačo, ki se je vila v daljavo.

Tudi sam je želel v tujino. In danes ko se mu je ta želja nehote izpolnila, ni bil srečen. Radovedno je sicer ogledoval snežne planjave in gozdove, kakoršne si je samo v duhu predstavljal, toda navzočnost uradnika mu je pokvarila vso veselje nad bujnim razgledom. Tako je trajala vožnja nekako dve uri.

Na komaj znatnem postajališču ga potegne stražnik za seboj in izstopita. Potovala sta nadalje peš. Pot je vodila navkreber proti gozdni pokrajini.

"Kam pa greva?" vpraša deček.

"Bodeš že videl", odvrne stražnik kratko.

Nace molči, a njegovo srce bije burno.

Po preteku ene ure se jima odpre svet, gozd se redči in na planoti zapazita veliko, grajščini podobno poslopje. Črne stene, kakor srednjeveške trdnjave in svetla streha s stolpiči, napravila je utis pogleda, kakor na zakleti grad.

"Tako, sedaj bova pa kmalu tam!" reče stražnik. "Bodi pameten in ubogaj, potem se ti bo dobro godilo. Če ne, pa bodeš okušal leskovko, katere je dovolj v teh krajih."

"Tu notri naj grem? To je jetnišnica!"

Razočaran gleda deček temno poslopje. Ali naj gre tu notri? Ne! nikdar in v trenutki zbeži bliskovito, kakor od divjih psov preganjan v gozd.

Stražnik zakolne in steče za njim. Toda deček je bil urnejši in čez drn in strn hitel, je kmalu zapustil svojega gonjača brez sledu. To je opazil tudi surovi stražnik in opustil preganjanje. Vrnil se je na cesto, mrmral čudne reči, iz katerih je bilo spoznati, da mu ta slučaj ni vse eno.

"To bo gromenje", je mrmral sam s seboj, "naš harambaša" kakor je imenoval svojega načelnika, "bode gledal, da še takega mladiča nisem mogel krotiti in ga spraviti, kamor so mi ukazali. Lepa reč!"

Od jeze stisne pesti.

Sicer pa, kaj škodi nazadnje? Naj se izgubi v gozdu, naj ga požrejo psi ali volko-

vi, mestni očetje mi bodo še hvaležni. Kaj poštenega tako ne bode nikdar iz tega ne-bridiprava!"

Tako umiri svojo vest in se vrne nejevoljen proti kolodvoru.

Deček je med tem vedno dalje tekkel po temnem gozdu. Padal je ob koreninah dreves, prekotalil se v izkopano jamo, katero so drvarji zapustili. Razstrgal je rokav svoje borne suknjice. Bilo mu je vse eno. Tekel je dalje. Slednič popolnoma onemogel pade v kup listja, katerega je kmetič nagrabil za steljo živini v dolgi zimi. Ko vidi, da stražnik ne gre z njim, se pomiri in zamisli. V tem premišljevanji pa ga prijetna omotica zaziblje v spanje.

Narava se ga je usmilila, bila mu je prijazna, le ljudje so ga preganjali.

"O, mamica! Ko bi vi to, vedeli! Zakaj nisem umrl z vami!" je bila zadnja njegova misel. Zaspal je trdno.

Imel je burne sanje. Stražnik, ječa, — iz daljave pa prihaja zbor angeljev in med njimi njegova mamica. Ljubeznjivo ga je pobožala po licu in šepetala: "Dete moje, srček moj, bodi pošten!" Lahko mu je bilo pri srcu in spal je dolgo, dolgo.

Zbudil ga je oster veter, ki je odpihal rumeno listje njegove gozdne postelje. Trepetal je na celem telesu. Vstal je. Takoj se mu je povrnila tužna zavest strašne zapuščenosti. Sam je v mrzlem gozdu. Da bi se ogrel, je nadaljeval svojo pot v neznano smer. Tu in tam se ustavi in posluša. Slednjič začuje v neposredni bližini žvižganje vlaka. To ga tako prestraši, da zbeži v nasprotno smer. Šel je dalje.

Slednjič zagleda dim ob robu gozda ne daleč od ceste. "Hvala Bogu, rešen sem" si misli. Skokoma je bil pri cesti. Tam je stal rumeno pobarvan voz, kakoršnega imajo potujoči glumači in cigani, kakoršne je videl večkrat v domačem mestu. Ali jim sme zaupati? Srce mu skoraj začne tolči na glas in strah spreleti njegove ude. Ne ve, kaj bi storil. Lakota je pa prevladala vse pomisleke in njegova ustna se suše od žeje. Ali naj zopet prenoči v gozdu? Saj bi jutri ne mogel več naprej od slabosti!

S strahom se približa vozu. Pri ognju sedi črnolaso dekle, ki od časa do časa prilaga dračje na ogenj. Rdeči žar ognja se odseva na njenem obrazu in Nace je slišal, da je dekle popevalo neko njemu nerazumljivo pesem.

Deček se ojunači, in kakor bi iz neba padel, stoji pred deklico. Začudeno ga pogleda.

"Kaj pa hočeš?" ga vpraša. Glas je bil prijazen in deček dobi pogum in odgovori:

"Lačen sem, ali bi imeli košček kruha za me?"

Dekle vstane in opazuje dečka.

"Od kod pa prideš?"

"Iz gozda!"

"No! v gozdu vendar nisi vzrastel! Po-vej naravnost!"

"Zbežal sem. Hoteli so me zapreti."

"Tako je prav! Dobro si naredil! Kaj pa je bilo pravzaprav?"

"Nič! Ali moja mati so umrli in tako ni bilo nikogar, ki bi skrbel za me..."

"Da, da, hoteli so se te iznebiti. Na svetu so res ljubeznjivi ljudje, to vem."

"To je izgovorila nekako zasmehljivo. Prijazno se mu nasmehne in gre k vozu, odpre duri in vstopi. Takoj se vrne s precejšnjim kosom kruha in ga izroči sestradanemu dečku. Lačen, kakor je bil poželjivo stegne blede ročice po kruhu in začne jesti. Kruh mu je vlil nove moči v onemogle ude.

Dekle se zopet vsede k ognju. Med tem se odpro vrata voza in tolsta ženska postava pride ven in takoj za njo krepka postava gospodarja. Radovednost jih je prignala iz voza, kakšnega gosta je našla njuna hčerka. Ogledovala sta Naceta z večimi očmi.

"Lep dečko! Kakor nalašč za nas", spregovori gospodar. "Toda ena požrešna usta več v naši družbi, mi pa ni vseeno."

"Obdrži ga, oče!" zaprosi hčerka, sedeča pri ognju.

"Kaj ne, to bi bilo za te, da bi imela za svojo lenobo še pomočnika, ti črna mačka ti!"

Nato se obrne k ženi in jo vpraša: "Kaj pa ti praviš, ali ga vzamemo ali ne?"

"Po mojih mislih bi bilo dobro, da ga vzamemo vsaj na poskušnjo za nekaj časa. Mogoče ga zakaj porabimo."

"Kako ti je pa ime?" vpraša mož.

"Nace!"

"In priimek?"

"Kos".

"Od kod prihajaš?"

Nace se obotavlja povedati in molči.

"Ti se bojiš povedati od kod si doma? Ne boj se! Mi te ne bomo izročili žandarjem, s katerimi tudi mi nismo posebni prijatelji. Ali hočeš ostati pri nas?"

"Če smem, gospod. Nikogar nimam na svetu. Sam sem brez očeta in matere, katero smo včeraj pokopali. Kam naj grem?"

"Toliko bolje! Pa pri nas bodeš tudi delal! Naučil se bodeš telovaditi, in druge umetnosti. Naučil te bodem na primer, po vrvi hoditi kakor po tleh, po rokah hoditi i. t. d. Ali hočeš?"

"Bodem si prizadeval!"

"Torej udariva!"

"Naj bo toraj", in deček mu da desnico,

"Ali tvoje ime je tako priprosto. Zana-prej se bodeš imenoval Karino. Jaz se imenujem signor Leonardo Avellini in moja gospa je signora, pred katero moraš imeti vso pozornost in spoštovanje. In tam je moja hčerka, signorina Margita!

Z odprtimi ustmi je poslušal Nace zgovornega moža. Bil je srečen in zadovoljen, da je vsaj pri ljudeh in sedaj mu za življenje ne bode treba skrbeti. Za večerjo je dobil nekoliko krompirja in s hvaležnim srcem se je vlegel na borne cunje, katere mu je "signora" razprostrla po tleh.

Pred njegovo dušo so mu živo stopili spomini strašne pretekle noči in goreče je prosil ljubega Boga v tihi notranji molitvi nadaljne pomoči. Trden spanec ga zaziblje v sladki sen in tako je bil rešen vseh pozemeljskih težav in skrbi vsaj za nekaj časa.

Precej trdi sunek v bok ga vzdrami iz sladkega spanja. Danilo se je. Takoj vstane s svojega bornega ležišča in si mane oči, ne vedoč prvi hip, kje se nahaja. Signorina Margita stoji pred njim in smejoč se kaže svoje bele zobe.

(Dalje prih.)

SLOVENSKO DEKLE.

Koristi Marijine družbe.

Pravični bo cvetel kakor palma
in rasel kakor cedra libanonska.
Ps. 9. 1.

Važna, pa premalo uvaževana resnica je: samo enkrat živim, samo enkrat hodim po tem svetu. Če hočem doseči svoj namen, večno srečo, si moram izbrati pravo in varno pot, po kateri res pridem do svojega cilja.

Tako misli in dela vsak veren kristijan motreč svoje tako naglo bežeče življenje. Kakor popotnik dosevši na vrh hriba gleda okoli po deželi iskaje po kateri poti ima hoditi nadalje, tako gleda tudi veren kristijan na dve poti: na široko in gladko cesto ter na ozko in strmo pot. Takoj spozna ozko in strmo pot za pravo, katera pelje v njegovo domovino ter jo tudi brez odlasjanja nastopi.

Ta je kraljeva pot, pot časti in miru, pot krščanskega življenja, po kateri je šel Kralj slave, naš Gospod Jezus Kristus. Po tej poti mu je sledilo v vseh stoletjih nebroj njegovih učencev, cvet in kras človeškega rodu. Izven tega pota ni najti prave sreče, ne resnične kreposti, ne svetosti. Edino pravičnik bo cvetel kakor palma in rasel kakor cedra libanonska. Zasajeni v hiši Gospodovi, evelj bodo v dvoru hiše Boga našega. V obilni starosti bodo še dajali sad in dobro bodo vstrajali.

"Srečen mož, ki ne gre v zbor hudobnežev in ne stoji na poti grešnikov in ne sedi na sedežu kužnih. Marveč ima veselje v postavi Gospodovi in v njegovi postavi premišljuje po dnevu in po noči. On je kakor drevo, ki je zasajeno ob potokih, ki svoj sad daje ob pravem času, in njegovo listje ne odpade."

Grešnik nasprotno je podoben prahu, ki ga žene veter, je podoben divjaku, čegar sad je grenek; njegova duša je neobdelana njiva, zaraščena z osatom in trnjem, razdejan in opustošen vinograd, kakor govori Modri v sv. pismu: "Črez njivo lenuhovo sem šel in črez vinograd moža nespametnega: in glej, vsega so napolnile koprive in trnje je prerastlo njegova tla, in kamenita ograja je bila razdejana."

Tako živo in v podobah opisuje sv. pismo življenje grešnika in nam kaže, da je le sramota in revščina tam, kjer ni čednosti; mejtem ko je življenje vernega kristijana v resnici častno in srečno že tu na zemlji.

Pomniti je, da sv. pismo ne govori tukaj o prihodnji sreči in blaženosti, s katero bo poplačal Bog pravičnega kristijana, ampak o sreči, ki jo vživa veren kristijan, že tu na zemlji, ki je nekak predokus nebeske blaženosti.

To srečo pa zagotavlja Marijina družba svojim družbenicam, kajti ona jih ohranja na potu krščanskega življenja, katero je predpogoj in zagotovilo za srečo na zemlji. Marijina družba predstavlja, že tu nekako podobo nebes, da vživajo njene družbenice že tu srečno, angelsko veselje, kadar so zbrane v okrašeni hiši božji, kjer prepevajo slavo Bogu in Mariji. Kaj je slajšega, kaj boljšega za Marijine hčere kot zaničevati goljufivi svet in živeti v Marijini družbi, kjer tako srečno preživijo svojo mladost, kjer jih Marija, najboljša vseh mater, osrečuje, brani in varuje.

Marijina družba daje trdno podlago za pravo pobožnost, ki obstoji v čiščenju božjem in vajah krščanskega življenja. In ta prinese božji blagoslov kakor piše apo-

stol Pavel: "Pobožnost je za vse koristna in ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja." Duhovne vaje, pobožnosti donašajo največjo korist ali dobiček za sedanje in prihodnje življenje, ker človek, kateri v srečo z Bogom zedinjen živi, zvesto spolnuje svoje dolžnosti in prejema v tem življenju, česar potrebuje, po smrti bo pa dosegel večno plačilo.

In tako pravo, trdno pobožnost si pridobimo družbenice v Marijini družbi, kajti ona jih poučuje kako se morejo zveličati; ona jih dela močne s sv. zakramenti, katere naroča da jih prejema vsak mesec. Tako skrbi Marijina družba, da se posvečujejo v mladosti da krščansko in lepo po zgledu Marijinem žive, zvesto spolnuje svoje stanovske dolžnosti.

In ravno s tem, da vsak v svojem stanu zvesto spolnuje svoje dolžnosti, spolnuje voljo božjo, s tem se posvečuje. To zahteva Bog od vsakega človeka, da namreč v stanu, katerega ga je postavila božja previdnost, natančno spolnuje in opravlja svoje dolžnosti. To vidimo pri svetnikih. Naj so oni živeli mej svetom ali v samostanu, na prestolu ali v puščavi, kako so dosegli sve-

tost? S spolnovanjem svojih dolžnosti. Naj-svetejša družina, ki je bila kedaj na zemlji: Jezus, Marija, Jožef, nam li ne kaže tako lepo s svojim življenjem, da obstoji prava svetost v spolnovanju stanovskih dolžnosti?

Tako uči Marijina družba svoje ude: uči jih, kako naj zvesto spolnujejo svoje dolžnosti in s tem voljo božjo. Ona jim naklanja k temu pomoč od zgoraj, ker jih navaja k molitvi in sv. zakramentom.

Marijina družba naklanja svojim udom obilne duhovne milosti namreč odpustke, s katerimi si ozbrisujejo časne kazni za grehe.

Če vsaj nekoliko pomislimo obilne koristi, katere deli Marijina družba, kdo je ne bo visoko cenil, da je nje ud, kajti na Marijino družbo se lahko obrnejo besede sv. Bernada, s katerimi kratko povem njene obilne koristi ko pravi: V družbi Marijini se čistejše živi in če se že greši, se lažje greh zapusti; v njej je človek bolj skrben in varen; nebeske milosti so obilnejše, izogne se lažje vicam, doseže se krasni venec v nebesih.

P. B.

Slovaška Marijina družba naše cerkve.

Pismo apostolskega delegata Zvezi K. S.

Apostolic Delegation
United States of America.
Washington, D. C.

Apostolska delegatura
v združenih državah Ameriških.
Washington, D. C.

January 18, 1916.

Dne 18. jan. 1916.

Rev. dear Father:—

Častiti dragi oče:—

I received your letter of 11th inst.
In answer I beg to say that I am convinced of the usefulness of that (the Slovenian Catholic League of America) and of kindred organizations among our Catholic people of different nationalities. They can do incalculable good in preserving the people's Faith and helping them along social lines and it will afford me pleasure to see it increase and spread in this country

Sprejel sem pismo z 11. tega meseca. V odgovor uljudno sporočam, da sem prepričan o koristi Zveze Slovenskih Katolikov v Ameriki kakor tudi o enakih organizacijah med katoliškimi ljudstvi raznih narodnosti. Neprecenljivo veliko dobrega lahko store za ohranjanje vere med njimi in za pomoč v socialnih zadevah in zelo me bo-
de veselilo ako bom videl da se množi in razširja v tej deželi.

With kind regards and best wishes, I am
Sincerely yours in Xt.

S prijaznimi pozdravi in najboljšimi vo-
šili sem

† John Bonzano

odkrito Vaš v Xtusu

† John Bonzano,

Archbishop of Melitene, Apostolic Delegate.

nadškof iz Melitene, Apostolski delegat.

USTAVA ZVEZE.

"Nekaterim našim gospodom gre za komando! Gospodovati se jim hoče nad vsemi ameriškimi Slovenci, zato vstanavljajo "Zvezo", tako se je oporekalo proti "Zvezi", ko se je šlo za njeno ustanovitvev.

Toda, ali je to res? Ali res hočejo po Zvezi samo nekateri gospodariti?

Ne! Nikakor! Ravno nasprotno temu hoče Zveza! — Odpraviti hoče vsako komando posameznikov v skupnih zadevah, kakor se je pogosto to do sedaj vršilo med nami. Kak širokoustež, ali nekaj takih se je kje zbralo skupaj, začeli so kričati po listih in začelo se je nekaj novega, ki je pa ali takoj propadlo ali pa zaspalo. Ko-

liko sicer lepih podjetij se je zadnja leta med nami začelo! Koliko jih je še? Večinoma je vse zaspalo, ali pa komaj životari. Zakaj? Zato, ker jih ni narod začel, temveč posamezni koristolovei. Ko so ti dosegli svoj namen, namreč izželi par dolarjev iz žepov slovenskega delaveca, umaknili so se in nismo več čuli o njih. — Veliko krika in vika, pa nič iz vsega.

Zato pa hoče Zveza, da bi se vsaj med nami katoliško zavednimi možmi vsaka nova akcija preje dobro premislila predno se začne, da bi vsaj mi delovali enotno in složno. Da, Zveza hoče uvesti pravilo: "Nič za nas brez nas!"

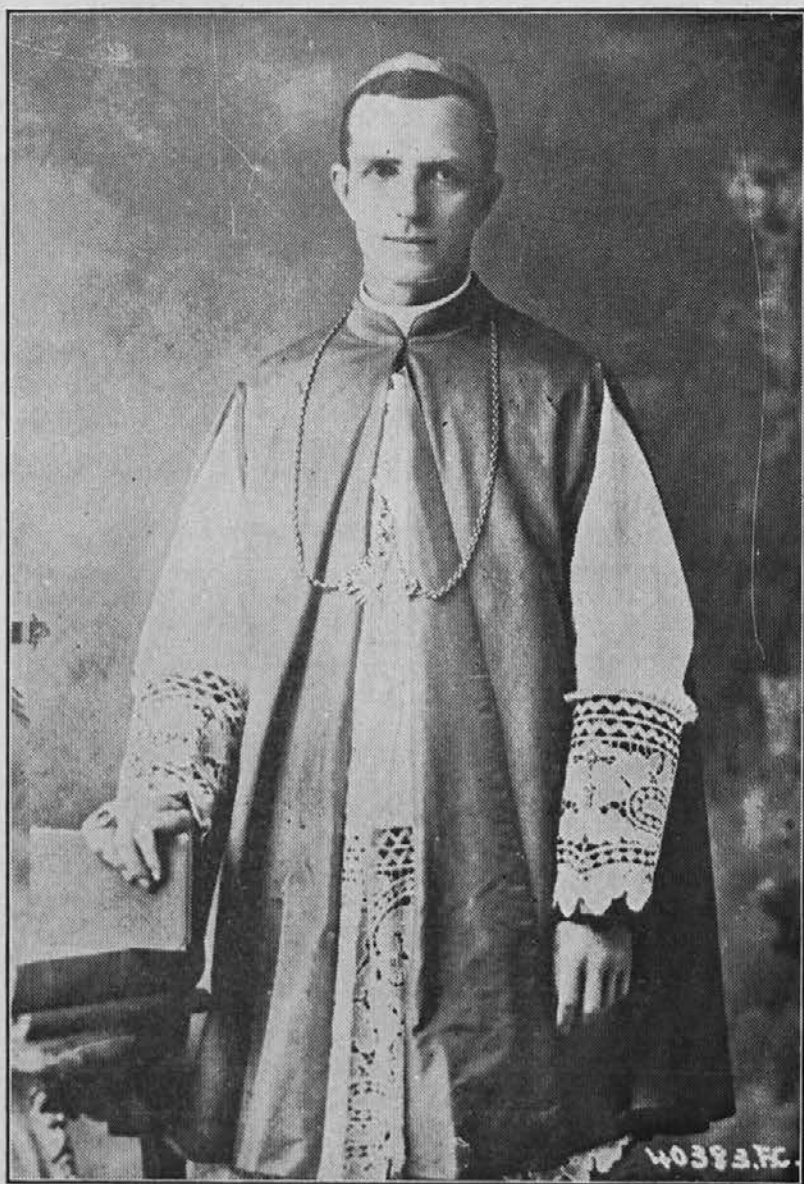
Zato se bode pa celo delovanje Zveze vršilo edino potom:

1) Konvencij ali glavnih zborovanj Zveze, ki naj se vrše vsako ali vsaj vsako drugo leto.

Zveza bo skušala na te konvencije zbrati zastopnike vseh slovenskih župnij, vseh podružnic Zveze in vseh društev, spojenih s Zvezo, zlasti pa kolikor le mogoče veliko katoliškega ljudstva.

Tu, na teh konvencijah naj bi se od

leta do leta določevala smer in pot skupnega delovanja za naš skupni napredek. Vsa dnevna vprašanja celega leta, vsa važnejša narodna podjetja, nove organizacije se bodo že pred konvencijo dobro in vsestransko proučavale od mož, ki se razumejo na nje. Pri konvencijah se potem še enkrat vsa stvar v pododseku dobro prečeta in premisli in poseben poročevalec bo o tem pri javnem shodu poročal konvenciji, ki se bo o vsej stvari potem iz-

Naš apostolski delegat nadšk. J. Bonzano.

rekla "za" ali "proti" v takozvanih resolucijah ali sklepah.

Te resolucije se bodo potem razposlale vsem podružnicam in vsem udom Zveze in bodo direktiva ali navodilo, po katerem se bode skupno ravnalo in postopalo.

Ali je to kaka komanda potem? Ne! — Tako postopajo vsi trezni in modri možje med vsemi narodi in po vseh deželah.

Tako delajo že leta in leta tu v Ameriki irski katoliki, tako nemški, tako poljski i. dr.

2) Konvencije imajo pa poleg tega še drugi namen:

Mi Slovenci smo ameriški javnosti še jako malo poznani. Država nas šteje skupaj s Hrvati, kajti v vseh njenih statistikah smo šteti pod zaglavljem "Slovenians and Croats". Po celem srednjem zapadu nas imenujejo le "Austrians", po nekaterih krajih smo nekaki "Grajners", še drugod pa morda celo "Pollacks".

Kaj je temu vzrok? Ker se še nismo pravilno predstavili ameriški javnosti.

Te konvencije Zveze bi se vršile po različnih naselbinah. V vsaki naselbini bi se ob tej priliki priredile narodne slavnosti. Zlasti bi se uprizoril skupni javni nastop vseh društev od blizu in daleč. Povabila bi se tudi katoliška društva drugih narodnosti, morda Irska, slovaška, poljska i. dr. Priredil bi se morda kak mali informativni shod po demonstraciji s par govori v angleščini. Ako bi bila reprezentacija naroda velika, poklicali bi se razni vladni in cerkveni zastopniki. Vsem listom bi se dala poročila in članki o prireditvi. Tako nas boče počasi Amerika spoznala s pravim imenom in v pravi luči. Zlasti še, ker se bodo te konvencije vršile strogo po določenih ameriških škofov, bi se jim tako predstavili ne kot masa pijancev, neolikancev in razgrajancev, temveč kot narod olikanih, treznih, modrih in domoljubnih mož, "gentlemanov".

3) Tretji namen konvencij bi bilo medsebojno navduševanje za vse, kar je lepo in vzvišeno.

"Človeku ni dobro samemu biti." Čim več nas je, temveč imamo poguma in srčnosti, tim veselejše je.

Kako pogosto tožijo naši možje, kako je med nami Slovenci žalostno. Kako razni rodoljubi večkrat obupavajo, češ, "z našimi ljudmi ni nič! Daj mu whiskey, pa bo tvoj!" Zakaj to? Ali je to res? Ne! Zato ker ne vemo drug za drugega, ker se nam zdi, da smo katoliško zavedni možje tako osamljeni. Ko bi vedeli, da nas je tisoče in tisoče, ki enako mislimo, enako čutimo, ki smo istega navdušenja in prepričanja, kako bi se čutili drugače.

Poglej ogenj v peči. Kako lepo gori to oglje, ako je skupaj. Kar praska in poka, tako hiti goreti. Razkoplji pa ta ogenj, daj vsako oglje za se — kako revno bo gorelo in kmalu vse pogasilo.

Da, ako hočeš pogasiti ogenj, le razkoplji ga, pa bo kmalu vse mrtvo. Tako je z nami. Zato nas množica navdušuje. Čim večja je organizacija, čim več je mož skupaj, tem več je veselja in navdušenja.

Mislamo si, da bi se dalo kje v kaki naselbini spraviti skupaj morda kak tisoč mož enega duha in mišljenja. Samo navdušenega govora treba, pa bi zagorela vsa srca v navdušenju za dobro stvar in za narodno delo.

Tako delujejo drugi narodi po Ameriki in dosegaajo velikanske vspehe. Zakaj bi se mi tega sredstva, ki je že preskušeno, ne poslužili v svoj napredek.

4) Celo Zvezo vodi glavni odbor, ki se voli pri vsaki konvenciji in sicer od konvencije do konvencije.

Glavni odbor pa ni gospodar "zveze", temveč je samo izvrševalni odbor konvencije, ki vodi vse delovanje Zveze po duhu in navodilih konvencije in izvrši, kar je bilo sklenjeno pri konvenciji.

Glavni odbor sestoji iz toliko udov, kolikor spozna konvencija za potrebno.

Glavni odbor sprejema nove ude, vstavlja podružnice, sprejema katoliška društva v Zvezo, in sploh razširja Zvezo, kjer in kolikor le more med rojaki po vseh Združenih državah.

Glavni odbor, daje udom in podružnicam navodila za njih delovanje v skupne namene in koristi. Zlasti skrbi, da podružnice pridno vrše sprejeto delo v svojem okrožju.

Glavni odbor upravlja Zvezino premoženje in poklada račune na konvencijah.

Glavni odbor izdaja brošure in članke, kjer udom in slovenski javnosti pojasnuje tekoča vprašanja s katoliškega stališča pravice in resnice.

Glavni odbor skrbi za vzgojo govornikov in predavateljev po raznih krajih, ki potem oskrbujejo predavanja po naselbinah svojega okrožja.

Glavni odbor zasleduje delovanje naših nasprotnikov, sovražnih listov in odločno ter neustrašeno sproti zavrača njih laži in razkrinkuje njih zvijače in zahrbtnje mahinacije.

Glavni odbor sklicuje konvencije, pripravlja za nje vse delo in vsa zborovanja in na njih daje poročila o delovanju Zveze in podružnic.

(Konec.)

Veliko zla na svetu so že zakrivile slabe matere!

Ko bi vse matere svoji dolžnosti zvesto spolnovali, koliko več sreče bi bilo na svetu! Koliko več srečnih ljudi! Ptiči pod nebom učijo svoje mladiče peti vsaka svoje pesmi, da tako časte svojega Stvarnika. Tako tudi otroci to govore, to delajo, kar so jih naučili njih stariši!

Poleg matere pa mora pridno pomagati pri vzgoji otrok tudi oče. Mati vlada v družini s srcem, oče z razumom. Ako vlada le sree, ni prav in ako vlada le razum tudi ni prav. Drug drugega morata spopolnjevati.

Materina beseda je mehka, sladka, polna ljubezni, očetova osorna, resna, odločna, polna resnosti. Zato mora mati sama iskati pri vzgoji pomoči moža.

Toda marsikatera mati zakriva pred očetom slabosti otrok v svoji slepi ljubezni.

Tega dobra mati ne bode nikdar storila! Nasprotno bo takoj povedala očetu, da ali s kaznijo ali pa vsaj z resno besedo podpre materin nauk in njene ukaze.

Dolžnost matere je tudi podučevanje otrok. Mati mora biti prva učiteljica svo-

jih otrok. Učiti jih mora moliti, spoznavati Boga. Zlasti tukaj v Ameriki je mati dolžna vestno spolnjevati te svoje dolžnost.

Mati mora tudi učiti otroke pogosto sprejemati sv. zakramente. Ako bo otrok z mladega navajen pogosto iti k mizi Gospodovi, delal bode to tudi pozneje.

Česa nas je mati naučila, česar nas je mati navadila, to nam je sveto celo naše življenje.

Moja mati počivajo že dve leta v črni zemlji. Toda neizbrisno mi ostane v spominu, česar so me naučili in čisto ljubezen gojim do njih, kakor sem jo gojil v otroških letih.

Da dobro mater ljubijo otroci in se je v ljubezni in hvaležnosti spominjajo celo svoje življenje.

Slovenske matere, bodite dobre krščanske matere svojih otrok!

— 0 —

Listnica uredništva. — Zaradi pomanjkanja prostora smo morali odložiti za prihodnjo številko vse dopise, zato prosimo naše dopisnike potrpljenja. Vse pride na vrsto.

IMAM V ZALOGI

MOHORJEVE KNJIGE

za leto 1916.

Iztis (6 knjig) stane po pošti \$1.50

ker je bila dobava knjig zvezana z jako velikimi stroški.

Sprejemam tudi udnino za prihodnje leto, ki znaša kakor vedno jeden dolar.

Kedor vplača udnino meni, dobi proti doplačilu 30c. stensko mapo vojskujočih se držav, veliko trideset kvadratnih čevljev, zelo natančno delana in slikana v sedmih različnih barvah. Za udnino vplačati, je čas do koncem februarja.

ALOIS SKULJ

P. O. Box 1402

New York, N. Y.

Ustanovljena leta 1855.

THE WILL & BAUMER COMPANY

Velika svečarna v Syracuse, N. Y.

Izdeluje edino najčistejše sveče za razsvetljavo in oltarne sveče iz pristnega voska.

Tovarna in pisarna: SYRACUSE, N. Y.
Trgovina:

137—141 Madison Ave. New York City.

V zalogi knjigarne "Ave Maria" so na prodaj sledeče knjige:

Krištofa Šmida spisi:

1. zvezek: Ljudevit Hrastar. — Golobček. 25c., vez. 35
2. zvezek: Jozafat, kraljevič v Indiji 40
3. zvezek: Pridni Janezek in hudobni Mihec 40
4. zvezek: Kanarček. — Kresnica. — Kapelica v gozdu 25
5. zvezek: Slavček. — Nema deklica 25
6. zvezek: Ferdinand. 35

VSEBINA 2. ZVEZKA.

Stran

Narec je rekel	25
Eukratida	27
Za njim!	32
V boju zoper samega sebe	35
Povest proletarca	36
Slovensko dekle	39
Zveza Katoliških Slovencev	41
Mati	44

7. zvezek: Jagnje. — Starček z gore	40
8. zvezek: Pirh. — Ivan, turški suženj. — Krščanska obitelj	35
9. zvezek: Hmeljevo cvetje. — Marijina podoba. 30c., vez.	40
10. zvezek: Ludvik, mladi izeljenec, 30c., vez.	40
11. zvezek: Najboljša dedščina. — Leseni križ. 20c., vez.	30
12. zvezek: Roza Jelodvorska, 30c., vez.	40
12. zvezek: Povodenj. — Kartuzijanski samostan. 30c., vez.	40
15. zvezek: Pavlina, 30c., vez.	40

Hoffmannovi spisi:

Bog pomaga	38
Kako vzgaja usoda	38
Peter Prostak	80
Kar Bog stori, vse prav stori	38

Razne povesti:

Eno leto med Indijanci	18
Avstrijska ekspedicija	18
Čas je zlato	30
Po turškim jarmom	18
Prst božji, I. zvezek	18
Prst božji, II. zvezek	18
Srce, II. zvezek	18
Srce, III. zvezek	18
Srce, IV. zvezek	18
Repoštev	18
Močni baron Ravbar	18
Tiuniling	18
Hildegarda	18
Črni bratje	18
Andersonove pravljice	45

Poštnina je všteta. Denar se lahko pošlje po Money Order, ali v poštah znamkah. Naslovite na: "Ave Maria", 21 Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

Pozor rojaki in rojakinje!!!

Samo pri meni dobite patentovana in garantovana sledeča zdravila: Zdravilo proti izpadanju in za rast las. Če ga rabite samo šest tednov, pa Vam zrastejo krasni in bujni lasje, ki Vam ne bodo več izpadali in tudi ne siveli. Ravnotako zrastejo po rahljenju tega zdravila moški mehki in babati brki in brade. Revmatizem, koštno bol ali trganje v rokah, nogah ali

kričih Vam ozdravim popolnoma v osmih dneh, pravtako tudi razne rane, opekline, krasne, kraste, bula, ture, kurja očesa, bradavice, potenje nog, ozeblino, i. t. d. Kdor bi rabil moja zdravila brez uspeha, mi garantiram za \$5.00. Pijte tako po ceni, kolikor in koliko! Vse troje Vam pošljem zaenkrat. Kdor že samo prečita moja knjižico, je to vredno zanj najmanj \$5.00.

Jakob Wahčič

1092 E. 64 Street,

Cleveland, O.

Tel. Pricenton 2140 L.

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin kipov, podob, svetinjic itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

7 BARCLAY ST., NEW YORK.

Telefon, 5985 Barclay.

Slovenici, kje boste kupili svoje ure, svoje prstane, svojo zlatnino? Gotovo nikjer drugje ne, kot pri

J. BRÜLL & SÖHN,
35 Ave. A. New York

Velika zaloga različnih stenskih ur, budilnic, poročnih in družnih prstanov, zlatnice, okraskov, itd.

Ali kašljate?

Ako kašljate, odpravite vaš kašelj! To lahko storite, ako vzamete

Severa's Balsam for Lungs

(Severov Balzam za pljuča) ob pravem času. Poskusite ga zoper kašelj, prehlad, hripavost, vnetje sapnika, davice ali oslovski kašelj. Je namenjen za otroke in za odrasle.

Gena 25c in 50c v vseh lekarnah.

Bolščine v prsih,

In razne druge bolščine se lahko odpravijo z nadgrajenjem delov s SEVERA'S GO-TARD OIL (Severovo Gotardsko Ojlo). Je to mazilo velike tošline vrednosti. Cena 25c in 50c v vseh lekarnah.

Severov Almanah za Slovence

za leto 1916 se sedaj lahko dobi v lekarnah ali od nas. Zagotovite se, da dobite svo- nek ter ga imejte vedno pri roki akoš celo leto.

Vedno jo kašljaj.

"Halo sem se prehladil, ter sem vedno kašljaj," piše Mr. W. Woloszyn, Weirton, W. Va. "In kadar sem pil mrašo vodo, so postali napadi bolj hudi, in ker sem delež v tovarni prišlih vročin, sem moral piti veliko vode. Čital sem o Severovem Balzamu za Pljuča in ko sem porabil eno samo steklenico za 25c je kašelj popolnoma prenehal in sedaj sem zdrav."

Zobozdravnik**Dr. A. Weisberger**

ordinira vsaki dan izvemši pondeljek in petek od 10. ure predpoldan do 8. ure zvečer na

50 ST. MARKS PL.,
New York, N. Y.

Ob nedeljah od 10-tih predp. do treh popoldan. Ob pondelkih in petekih ordinira v Uptown

41 W. 83. STREET,
Bet. Central Park & Columbus Ave
od 10-tih zjutraj do 8-mih zvečer.

Slovenem se kot dober in pošten zobozdravnik najtopleje priporoča.

W. F. SEVERA CO., CEDAR RAPIDS, IOWA